

FELELŐSSÉGBIZTOSÍTÁS VS. KÁRTÉRÍTÉSI FELELŐSSÉG

Dr. Katarina Kirstova Csc (Univerzita Pavla Jozefa Safárika v Kosiciach, Kosice, egyetemi tanár)

ÖSSZEFOGLALÓ

A felelősségbiztosítás szlovák jogi szabályozása körében egyre nő a kötelező biztosítások jelentősége, mivel a technikai fejlődés, az automatizáció, valamint az új szakmai tevékenységek kialakulása és elterjedése magukban hordozzák a károkozás kockázatának emelkedését.

SUMMARY

Nowadays the compulsory insurance become more and more important in the Slovak liability insurance legislation law, due to technical development, automatization, emergence of new professional activities, that includes increasing risk of liability damages.

Kulcsszavak: felelősségbiztosítás, kötelező biztosítás, kárkockázat

Keywords: liability insurance, compulsory insurance, injury risk

JEL: 3.11 K12

DOI: 10.18530/BK.2018.1.82

<http://dx.doi.org/1018530/BK.2018.1.82>

A károkozással kapcsolatos felelősségbiztosítás fogalmának definiálása során a Szlovák Polgári Törvénykönyvről szóló 1961. évi 40. sz. törvény (a továbbiakban: OZ) 788. paragrafusa 1. bekezdéséből kell kiindulnunk, mely a véletlen események során felmerülő költségek megtérítését biztosítja, valamint a 822. paragrafusból, mely ennek a felelősségnek a biztosítására irányul. A felelősségbiztosítás tulajdonképpen a biztosított mint potenciálisan felelősségre vonható személy védelmét garantálja az esetleges jövőben bekövetkező káresetek során.

Ez a védelem nem akadályozza meg, hogy a természetes vagy jogi személy káreset során felelősségre vonható legyen. A kártérítési felelősségre vonatkozó szabályok éppen ezért elsősorban preventív szerepet töltenek be, arra kötelezve a személyeket, hogy ne károsítsák egy másik személy egészségét, vagyonát, továbbá a természetet, illetve környezetüket (lásd az OZ 415. és azt követő paragrafusait), ellenkező esetben a jogszabályok a kártérítés polgári jogi szankcióját helyezik kilátásba.

Amint az tehát nyilvánvaló, a felelősségbiztosítás a biztosított kártérítési felelőssége esetén történő védelem biztosítására irányul. A biztosítás segít a károkozás következményeit enyhíteni, mely funkció az OZ 822. paragrafusból következik. Eszerint a biztosított személynek joga van ahhoz, hogy biztosítási esemény esetén – mely tulajdonképpen a biztosított kártérítési kötelezettségét vonja maga után – a biztosító térítse meg az okozott kárt, a biztosítási feltételeknek megfelelően.

A felelősségbiztosítás nyújtotta védelem a biztosított személyt elsősorban a rendkívüli és hosszú távú pénzügyi terheléstől óvja meg, melyet egy nagyobb léptékű kár kompenzációja róna rá. Ennek ellenére a felelősségbiztosítás semmiképpen sem vezethet a preventív és nevelő funkciók hatásainak gyengüléséhez. A biztosított személy – még ha tudatában is van annak, hogy a biztosító fedezi az általa okozott kárt – viselkedésével szándékosan nem szegheti meg a kártérítési felelősségre vonatkozó jogszabályokat, tehát szándékosan nem okozhat kárt. A biztosítási feltételek tartalmaznak kivételeket, például arra az esetre, ha a kár szándékos, felróható magatartás során keletkezett, valamint az önrésszel kapcsolatos rendelkezéseket, melyek alapján a biztosított maga téríti meg az okozott kárt, amennyiben az kismértékű.

A felelősségbiztosításnak nagy szerepe van a károsult védelmében is, különösen akkor, ha a károkozónak nem áll rendelkezésére megfelelő mennyiségű pénzösszeg a kár rendezésére. A biztosító tehát a károkozó helyett fedezi a kárt, és ezzel hozzájárul a kár következményeinek mielőbbi eltávolításához, valamint a kártérítési felelősség reparációs és kártérítési funkcióinak érvényesüléséhez. Annak eredményeképpen, hogy a biztosító az egészségében kárt szenvedett sértett gyógyulási költségeit is állja, megtéríti az állam által fizetett egészségbiztosítási juttatásokat, valamint a nyugdíjbiztosítással kapcsolatos juttatásokat is.

A biztosítási jogviszony leggyakrabban szerződéses alapon jön létre, de egyre gyakoribbak az ún. *kötelező biztosítási szerződések*. Az OZ módosításával (2002. évi 526. sz. törvény) megváltozott a 729. paragrafus, mely így összhangba került a kötelező biztosítás európai

jogszabályaival (lásd a 88/357/EGK sz. irányelv 8. cikkelyét), így tehát a biztosításkötési kötelezettség akkor is teljesül, ha a kötelező biztosítás szabályai egy EU-tagállam, illetve az Európai Gazdasági Közösség (EGK) egyik tagállamának jogszabályában találhatóak, és a megkötött szerződés összhangban van az ott foglaltakkal. Ennek fényében, ha egy EU-tagállam jogszabályainak különös rendelkezései a szerződéskötési kötelezettség mellett azt is megszabják a biztosítónak, hogy a biztosítás megszűnését jelentse a kompetens állami szerveknek, a megszűnéssel kapcsolatos jogokat harmadik személyekkel szemben a biztosító csak a tagállam jogszabályaiban foglaltakkal összhangban tudja érvényesíteni (lásd az OZ 789. paragrafus 2. és 3. bekezdését). A biztosításkötési kötelezettséget Szlovákiában több speciális rendelkezés is tartalmazza, ezek között például a vadásatról szóló 2009. évi 274. sz. törvény 52. paragrafusa, az 1998. évi 143. sz. törvény 13. paragrafusa, valamint az ügyvédi tevékenységről szóló 2003. évi 586. sz. törvény 27. paragrafusa, a közjegyzőkről szóló 1992. évi 323. sz. törvény 12. paragrafusa első bekezdésének b. pontja, az utazásokról és az utazási irodák vállalkozási feltételeiről szóló 2001. évi 281. sz. törvény 9. paragrafusa, továbbá az atomenergia békés felhasználásáról szóló 2004. évi 541. számú törvény 30. paragrafusának első bekezdése. A kötelező felelősségbiztosítás olyan tevékenységek kapcsán nyújt védelmet a biztosítottaknak, melyek során a károkozás kockázata különösen magas (pl. személygépjármű-vezetés). A biztosított védelme mellett a kötelező felelősségbiztosítás kockázatos tevékenységek során védelmet nyújt olyan harmadik személyeknek is, melyek e magas kockázat következményeinek vannak kitéve.

A biztosításkötési kötelezettséget Szlovákiában több speciális rendelkezés is tartalmazza.

A technika és tudomány állandó fejlődése és az általános modernizáció, illetve automatizáció mind-mind hozzájárul olyan károkozás kockázatának emelkedéséhez, melyek kapcsán egyre inkább objektív felelősségről (káros kockázattól való felelősségről) beszélhetünk, más szóval bizonyos szakmai tevékenységek magukban hordozzák a kár keletkezésének kockázatát vagy ennek esetleges veszélyét, amikor szintén felelősségi jogviszony alakulhat ki. Elengedhetetlen tehát, hogy a *kockázattól való felelősség szigorú objektivizációja a kötelező felelősségbiztosítások számának* növekedését vonja maga után. A funkciója szempontjából a kötelező biztosítás minden esetben az okozott kár reális megtérülésének célját szolgálja a károk ún. kollektív rendszerezésén keresztül, arra az esetre, ha a biztosított (károkozó) vagyoni, illetve pénzügyi helyzete ezt egyébként nem tenné lehetővé. A kollektív rendszerezés kétségkívül leszűkíti a kártérítési felelősség alkalmazási szféráját, ennek következtében a kártérítési felelősség többé nem az egyetlen forrása a káros következmények eltávolításának. Ugyanakkor a biztosítás károkozóval szembeni feladata, hogy védelmet nyújtson a vállalkozással kapcsolatban felmerülő aránytalan kockázat esetén is.

A modern társadalom feladata a kártérítési felelősség és a felelősségbiztosítás intézményeinek összeegyeztetése és ezek kölcsönös kiegészítésének fenntartása. Más szóval semmiképp sem lehet szó arról, hogy a kártérítési felelősség és a felelősségbiztosítás kizárják egymást. A biztosító által

nyújtott teljesítést az előzetes megállapodás eredményeként a biztosítottra kiszabott biztosítási díj rendszeres fizetése egyensúlyozza ki – ez tulajdonképpen az ellenszolgáltatása a kár biztosító általi fedezésének.

A biztosító által teljesített összeget mindig egy felső határ korlátozza, mely leggyakrabban az okozott kár mértékének felel meg. Ez megakadályozza, hogy a biztosított kártérítés gyanánt, a törvény által meghatározott kárnál magasabb összegben állapodjon meg a károsulttal a biztosító rovására. A felelősségbiztosítással való visszaélés, mellyel a biztosított vagyoni előnyre tehetne szert, minden esetben tilos.

A biztosító által teljesített összeg mértéke azonban függ továbbá attól is, hogy a felek nem állapodtak-e meg egy konkrét teljesítési összegben szerződéskötéskor, illetve, hogy ilyen összeg nincs-e a biztosítási feltételekbe foglalva, melyek a szerződés elválaszthatatlan részét képezik. Amennyiben a szerződésben vagy biztosítási feltételekben megállapított teljesítés alacsonyabb, mint az okozott kár, a különbség teljes mértékben a biztosítottra hárul.

A felelősségbiztosítás feltételei nem tartalmaznak konkrét biztosításokra vonatkozó különleges szabályokat. A gyakorlatban viszont a biztosítások különböző fajtái és típusai fejlődtek ki. A felelősségbiztosítások többsége vagy egy bizonyos tevékenység során felmerülő felelősség kapcsán nyújt védelmet – mint például gépjárművezetés, vadászat, veszélyes foglalkozások – vagy a biztosítás egyéb fajtáival együtt, például lakásbiztosítás, utasbiztosítás stb.

A felelősségbiztosítás, ennek konkrét felelősséggel való viszonyából adódóan, csak akkor lép életbe, amikor a biztosított személy a törvény szerint válik felelőssé káreset következtében. Minden esetben feltétel, hogy a biztosított és a károsult között felelősségi jogviszony álljon fenn. Ilyen jogviszony nem keletkezhet akkor, ha a biztosított természetes vagy jogi személy saját egészségét vagy vagyonát károsítja, mivel a felelősségbiztosítás önkár esetén nem biztosít fedezetet Szlovákiában. Az önkár esetei során a személyi biztosítás, illetve vagyoni károkra vonatkozó biztosítás nyújthat védelmet.

A felelősségbiztosítás feljogosítja a biztosított személyt, hogy a biztosító megtérítse az általa okozott kárt a biztosítási szerződésben foglalt feltételek mellett. A szerződésnek minden esetben tartalmaznia kell azt, hogy a felelősségbiztosítás milyen esetekre vonatkozik. Annak ellenére, hogy a kártérítési felelősség csak bizonyos tevékenységek kapcsán keletkezhet, a biztosítási teljesítéshez nem elegendő kizárólag ennek aktív végzése – ez mindössze egyik feltétele a biztosított teljesítésre való jogosultságának. Ez a jogosultság csak akkor keletkezik, ha a felelősségnek a törvényben foglalt összes követelménye fennáll. Személyi sérülés esetén a biztosítási teljesítés minden vagyoni és nem vagyoni jellegű kárt (sérelmet) fedez (fájdalomdíj, keresetvesztés, orvosi költségek, az életminőség csökkenésével kapcsolatos kártérítés stb.). Vagyoni kár esetén a biztosító fedezi mind a vagyontárgyban keletkezett kisebb károkat, a totálkárt, valamint a elvesztésből adódó kárt is.

A biztosítási teljesítés további feltétele az is, hogy a károkozó felelőssége a biztosítás jogviszonyának időtartama alatt következzen be. Ez a követelmény különösen olyan esetekben fontos, amikor a kár a károkozó magatartást követően következik csak be. Amennyiben a károkozó magatartás és a kár nem egyidejű, viszont okozati összefügg-

gés kapcsolja őket egymáshoz, a biztosító akkor is köteles teljesíteni, ha a jogellenes cselekvés még a biztosítási szerződés ideje alatt, kár viszont csak a szerződés lejáta után keletkezett.

A biztosított kártérítési felelősségét a szlovák jogszabályok alapján kell megítélni, melyek a konkrét biztosítás típusára vonatkoznak (elsősorban az OZ, esetleg különös rendelkezések – pl. a már fentebb említett ún. „atomtörvény”). Általában a biztosító teljesítési kötelezettsége a biztosítási esemény bekövetkeztének pillanatában keletkezik. Felelősségbiztosítás esetén ez az esemény a károkozó kártérítési felelősségének kezdete. A kártérítési felelősség feltételeit az OZ erre vonatkozó részében tartalmazza (420. és azt követő paragrafusai). A károkozó azon kártérítési kötelezettsége, melyet a biztosítás nem fedez, nem tekinthető biztosítási eseménynek.

A kártérítési kötelezettség közvetlenül a törvényből adódóan keletkezik, tehát nem feltétele a kártérítés jogának érvényesítése. Más szóval tehát a kár megtérítésének kötelessége biztosítási eseménynek számít akkor is, ha nem lett érvényesítve semmilyen formában a károsult által. Mivel a biztosítási esemény ideje egyúttal a kártérítési kötelezettség keletkezésének ideje is, így jelentősége van az elévülési szempontjából az OZ 104. paragrafusa értelmében. Ennek alapján az elévülési idő kezdete a biztosítási esemény bekövetkeztétől számítódik. A károsult kárigényének érvényesítésével kapcsolatos elévülési idő nem tévesztendő össze a 104. paragrafusban foglalt elévülési idővel, mely a biztosítási teljesítés jogának érvényesítési határideje. Magyarán ez az elévülési időtartam a károkozó és a biztosító közötti jogviszonyban játszik szerepet.

A felelősségbiztosítási szerződésnek tartalma szempontjából egyértelműen kell rendelkeznie, kiváltképpen a lényeges tartalmi elemeit tekintve, melyek a bebiztosított személyére, a biztosítás mértékére, a biztosított felelősség típusára, a teljesítés idejére és a fizetendő biztosítási díj összegére vonatkoznak. A biztosítási szerződés visszterhes, viszont a biztosítási teljesítés, mely a harmadik személy kárpótlását szolgálja, véletlen eseménynek van alárendelve. Ennek fényében a biztosítási teljesítés köteletségének keletkezése és mértéke minden esetben bizonytalan, mivel a biztosító nem tudja előre, hogy a jövőben bekövetkezik-e káreset, és amennyiben igen, milyen mértékű lesz a kár. Ezzel szemben a biztosítási díj fizetése mindig rendszeresen, előre megállapított díjazás alapján történik a biztosított személy által a szerződés érvényességének időtartama alatt. A felelősségbiztosításnál a biztosítási feltételek nem számolnak a biztosítási díj köteletségének megszűnésével – ilyen eset például személyi biztosításnál adódhat.

Amennyiben a felelősségbiztosítási szerződés harmadik személy javára kötött, az OZ harmadik személy javára történő szerződéssel (*in favorem tertii*) kapcsolatos feltételeinek kell teljesülnie (lásd az OZ 50. paragrafusát).

Annak ellenére, hogy az OZ nem szab meg külön formai kritériumokat a felelősségbiztosítási szerződéseknek, a 791. paragrafus kógens főszabályát kell alkalmazni, mely szerint a biztosítással kapcsolatos jogügyleteknek írásosnak kell lenniük, amennyiben a törvény vagy a biztosítási feltételek nem rendelkeznek máshogy.

Az OZ 827. paragrafusa alapján érvényes, hogy ha a biztosító megtéríti a biztosított személy által okozott kárt, a biztosított kártérítési joga a biztosítóra száll. Ez a jogosultság a kárfelelősséggel kapcsolatos veszteségekre vonatkozik. Ennek az ún. törvényes cesszióknak több feltétele van:

- a) az első követelmény, hogy a biztosított személy olyan kárért legyen felelős, melynek megtérítését biztosítási szerződés fedezi,
- b) a második követelmény, hogy a biztosító megtérítse az okozott kárt a biztosított személy helyett a károsultnak – tehát annak a személynek, amelynek a biztosított felelős; a kárpótlás pillanata a cesszió szempontjából döntő jelentőségű,
- c) a harmadik és legfontosabb követelmény, hogy a biztosítóra csak olyan veszteség megtérítésének a joga ruházódik át, mely a biztosított személy kárfelelősségével kapcsolatban keletkezett, tehát a biztosító csak olyan kárpótlással kapcsolatos jogot szerez, mely összefügg a biztosított személy eredendő kárfelelősségével.

Sajnos az OZ 827. paragrafusa nem ad választ arra a kérdésre, hogy a biztosított kártérítési joga milyen mértékben ruházódik a biztosítóra. Viszont a 813. paragrafus első bekezdésében, mely a vagyoni biztosítással kapcsolatos törvényes cesszióra vonatkozó szabályokat tartalmazza, már pontosabb a törvényalkotó – ennek alapján a kárpótlási jog a biztosító által teljesített összeg értékében száll a biztosítóra. Annak ellenére, hogy a 827. paragrafusban nem találunk hasonló rendelkezést, nem állíthatjuk, hogy felelősségbiztosítás során az említett kárpótlás mértékével kapcsolatos elv nem érvényesülhetne. Ellenkezőleg, véleményünk szerint a biztosító a biztosított személy harmadik személy iránti kártérítési jogát legfeljebb a biztosítási teljesítés összegével megegyező mértékben szerezheti meg minden esetben.

A biztosított másnak okozott kárfelelőssége és harmadik személy által a biztosított személynek okozott kár felelőssége között nem szükséges, hogy egyezés legyen, *sem a tartalom, sem a felelősség jellegét* illetően. Mindkettő lehet szélesebb, mint a felelősségbiztosítás tárgyát képező kár. A biztosítottnak harmadik személy felé joga lehet nemcsak annak a kárnak a megtérítésére, mely a saját kárfelelőssége kapcsán keletkezett, hanem személyi és vagyoni kárpótlásra is. Ez a kártérítési jog nem ruházódik a biztosítóra, mivel az OZ semelyik rendelkezésében sem számol ilyen lehetőséggel.

A 827. paragrafus alapján történő cesszió esetén érvényes az elv, mely szerint a kártérítés jogának biztosítóra való átszállása nem ronthatja annak a személynek a jogi pozícióját, mellyel szemben a biztosító a kártérítés jogát cesszióval megszerezte. A törvényes cesszió nem állítja meg az elévülési idő múlását, valamint a kártérítés formájával kapcsolatban a 442. paragrafus első bekezdése marad érvényben ugyanúgy, ahogy a 450. paragrafus a kárenyhítési jog érvényesítésénél.

Kárfelelősség esetén a biztosítási teljesítés összegének a 799. paragrafus 3. bekezdése szerinti csökkenése nem mehet a károsult rovására. Erről a törvény a 825. paragrafusában rendelkezik, mely szerint a biztosítónak nincs joga a teljesítés csökkentéséhez, mely a biztosításból a károsultnak kerül kifizetésre. Ellenben az összeget, mellyel a biztosító nem tudta a kártérítés mértékét csökkenteni, a biztosított személynek kell megfizetnie. Ebből tehát világos lehet,

hogyan a felelősségbiztosítás nem kizárólag a biztosított véletlenszerű események előli védelmére, hanem a károsult védelmére is irányul, mely nem gyengülhet a biztosítási szerződésben foglalt kötelezettségeknek a biztosított felróható magatartása általi megszegése esetén sem. Azzal, hogy a biztosító a károsultnak a kártérítés teljes összegét kifizeti értékcsökkentés nélkül, a különbséget a károkozótól igényelheti vissza a köztük kialakult regresszív jogviszony keretein belül. A biztosított személy tehát köteles a biztosítónak megfizetni az összeget, mellyel a biztosító a károsultnak kifizetett teljesítést nem tudta törvényesen csökkenteni. Hasonló helyzet áll fenn akkor is, ha a biztosított a kárt alkohol vagy más tudatmódosító szer hatása alatt okozta (lásd az OZ 826. paragrafusát). A biztosító visszaigénylési joga teljesítéskor keletkezik, és hároméves elévülési határidőn belül érvényesíthető.

A biztosított személynek biztosítási esemény bekövetkezése után van joga a teljesítés kifizetésére, vagyis akkor, ha kártérítési felelőssége keletkezik a károsult felé. Annak ellenére, hogy teljesítési joga a biztosítottnak van, a biztosító a kárt mégis egyenesen a károsult személynek téríti meg. Viszont az OZ 830. paragrafusa alapján a károsult közvetlenül nem követelheti a biztosítótól a teljesítést, amennyiben külön jogszabály nem rendelkezik máshogy. A szlovák jogrendszer nem tartalmaz olyan jogszabályt, mely a károsult kárigényét közvetlenül a biztosítónál tenné érvényesíthetővé, mivel a biztosító maga nem alanya a felelősségi jogviszonynak. A kártérítési felelősséggel kapcsolatos viszony jogalanyai kizárólag a károkozó és a károsult, így tehát a biztosítónak nincs közvetlen kártérítési kötelezettsége. Amikor a biztosító megtéríti az okozott kárt, ezt a biztosított személy nevében teszi, aki maga felel a kárért.

A szlovák jogrendszer nem tartalmaz olyan jogszabályt, mely a károsult kárigényét közvetlenül a biztosítónál tenné érvényesíthetővé.

Az OZ nem rendelkezik arról, hogyan kell eljárni abban az esetben, ha a biztosított maga téríti meg az okozott kárt még azelőtt, hogy a biztosító teljesíthetne. A biztosítási feltételek bizonyos esetekben előírják, hogy ilyenkor a biztosított személynek joga van ahhoz, hogy a biztosító a kárrendezésre kifizetett összeget megtérítse a biztosítási szerződésben foglaltak alapján. Ennek alapján kijelenthetjük, hogy az ilyen jellegű visszafizetés a vagyoni biztosítás jegyeit hordozza. Vagyoni kárról itt olyan értelemben beszélhetünk, hogy a biztosított személy vagyonán tulajdonképpen azzal keletkezik kár, hogy a biztosító teljesítése előtt maga kompenzálja a károsult harmadik személyt. Ha a biztosított maga rendezi a kárt, tulajdonképpen a biztosító helyett teljesít, mely a jogalap nélküli gazdagodás tényállását meríti ki az OZ 454. paragrafusában foglaltak szerint. Ennek következményeképpen a biztosított követelheti a jogalap nélküli gazdagodás tárgyának kiadását a biztosítótól a 107. paragrafusban kikötött elévülési időn belül.

A jogalap nélkül szerzett vagyoni előnynek, melyre a biztosító a biztosított személy kárára tett szert, nem feltétlenül kell azonos mértékűnek lennie, mint a kárrendezés keretén belül nyújtott teljesítés összege, mely a károsultnak került kifizetésre. A biztosítási szerződésben

ugyanis szerepelhet egy felső határ, amely felett a biztosító már nem köteles fedezni az okozott kárt. A biztosított nem jogosult a jogalap nélküli előny kiadására, ha a biztosító nem volt köteles biztosítási esemény során teljesíteni. Ilyen helyzet például akkor alakulhat ki, ha a károkozó a jogszabályokban (biztosítási feltételekben) foglalt fizetési kötelezettségét kártérítésével túllépi. Egy másik eset, melyben a biztosító nem köteles kiadni a jogalap nélküli vagyoni előnyt a biztosítottnak, ha a biztosított igénye elévült.

Értekezésünk végén kijelenthetjük, hogy a kártérítési felelősség és a felelősségbiztosítás között rendkívül szoros viszony és összefüggés van. Ez gyakran ahhoz vezet, hogy a két jogintézményt azonosnak gondolják, vagy úgy tekintenek a felelősségbiztosításra, mint a kártérítési felelősség szerves részére, esetleg kiegészítésére vagy folytatására. Ezzel kapcsolatban egyesek a biztosításról olykor mint garanciális felelősségről vélekednek, melyet a törvény szerint felelős személy helyett harmadik személy általi teljesítés jellemez. A felelősségbiztosítást valóban vékony határ választja el a kártérítési felelősségtől, mivel ez a felelősség minden esetben a biztosítás részét alkotja.

Mindkét jogintézménynek megvan azonban a saját célja, melyet nem lehet kölcsönösen helyettesíteni. Véleményünk szerint az alábbi kérdés nem teljesen helyes: kárfelelősség vagy biztosítás? Mivel a válasznak minden esetben úgy kell hangoznia, hogy: felelősség és biztosítás, melyek között lényegi összefüggésnek és kapcsolnak kell lennie. Amennyiben a biztosítás teljes mértékben kizárná a kártérítési felelősséget, még ha csak a kockázatos tevékenységekkel kapcsolatban is, az a felelősség preventív funkciójának teljes kizárásához, és végső soron az általános rend romlásához, valamint a kockázatos tevékenységek során felmerülő köteleességek elhanyagolásához vezetne.

A vagyoni szankció kikötése, mely a kártérítési felelősség jogszabályaiból vagy esetleg magából a biztosítással kapcsolatos rendelkezésekből következik, minden esetben befolyásolja a biztosított személy viselkedését, olyan irányba terelve azt, hogy minél inkább kerülje az olyan helyzeteket, melyek során személyi sérülés, vagyoni vagy környezeti kár keletkezhet.

IRODALOMJEGYZÉK

Szlovák Polgári Törvénykönyvről szóló 1961. évi 40. sz. törvény

1. Fekete Imrich: Občiansky zákonník veľký komentár 2. zväzok, Žilina, eurokodex 2015

2. Lazar Ján a kol. Občianske právo hmotné /Polgári jogi tankönyv/. zv.2 IURIS LIBRI, Bratislava 2014

3. Luby Štefan Prevencia a zodpovednosť v občianskom práve / prevenció es felelősség a polgári jogban/, Bratislava, Academia 1958

4. Plank Karol Poistenie občanov /természet személyek biztosítása/, Bratislava, Obzor 1.vyd.1989